

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΚΑΛΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΥΡΩ από ένα τραπέζι και παραλιακού καφενείου συνήντησα τρεις ανθρώπους καταγινόμενους να καταβροχθίσουν ένα τέταρτον. Ο τέταρτος αυτός ήταν ένας άπών. Με προσεκάλεσαν κ' έμένα να λάβω μέρος εις το καννιβαλλικόν των γεύμα και, μολονότι ήμιον φαγωμένος, εδέχθην και παρεκάθησα.

— Τι ήλιθιος! Δεν φαντάζεσαι!

— Έμένα θά μου πής;

— Ξέρεις τί γκάφες έχει κάμει ο Χριστιανός;

— Μόνον γκάφες;

Και ήρχισαν να διηγούνται ιστορίας, ανέκδοτα, έπεισόδια χωρίς τέλος, εις βάρος του δυστυχούς ανθρώπου. Καθένας έσπευδε να προσφέρει την συμβολήν του, με μοναδικόν ζήλον δια την συγγραφήν της ανεκδοτικής βιογραφίας του ανθρώπου, ο οποίος, όπως απεδεικνύετο τρανώς, δεν είχε γεννηθί παρά δια να διαπράττη ανοησίας. Την πρώτην είχε διαπράξει την στιγμήν που είχε γεννηθί—ανεφέρθη και αυτή—και την τελευταίαν έμελλε να την διαπράξει την στιγμήν που θά απέθνησken.

— Και ή φιλαργυρία του τί σου λέει;

— "Α! αυτή είναι άλλο πράγμα. Σάβλωκ σωστός φίλε μου. Για μιά πεντάρα μπορεί να κρεμάση τον πατέρα του.

— Μονάχα τον πατέρα του;

— Τί τὰ θέλετε, κύριοι! Είναι ο βδελυρώτερος φιλάργυρος, που είδαν τα μάτια μου.

Και νέα ανέκδοτα, νέα δοκουμεντα, νέες ιστορίες χωρίς τέλος. Βαθμηδόν απεδείχθη ότι εις την ύψηλιον ολόκληρον δεν υπήρχε δεύτερος φιλάργυρος ωσαν αυτόν και μεγαλείτερον βδέλυγμα απ' αυτόν.

— "Αλλά, πρό πάντων, είναι πρόστυχος ο άθλιος. Όλα του υποφέρονται, άλλ' ή προστυχιά του είναι ανυπόφορη.

— Και να σκέπτεται κανείς ότι έμεινε και στην Εύρώπη.

— Τί να του κάνη ή Εύρώπη, φίλε μου; Μήπως τα Ευρωπαϊκά γουρούνια είναι ευγενέστερα από τα Έλληνικά; Αυτός είναι πρόστυχος εκ γενετής, εξ ιδιοσυγκρασίας, εξ αίματος.

Και προς έπίρρωσιν των λεχθέντων οι τρεις ανθρωποφαγοι επεκαλέσθησαν όλα τα απ' αιώ-νος άηδη ανέκδοτα δια να τα φορτώσουν εις βάρος του. Τον εκύλισαν εις την λάσπην από όλας τας πλευράς. Τον έκαμαν σίχαμα των σιχαμάτων.

Αφού έτελείωσαν τοιουτοτρόπως το γεύμα των, εκνιτάχθησαν ο ένας μετά τον άλλον και έσιώπησαν προς στιγμήν, ως να ήθελαν να χωνέψουν με την ήσυχίαν τους. "Αξαφνα ο πρώτος διέκοψε την σιωπήν:

— Καλός άνθρωπος όμως....

— Όσο γι' αυτό, πολύ καλός, πράγματι! είπεν ο δεύτερος.

— Ποίος λέει όχι; Καλός άνθρωπος, χρυσός...

Και συμφώνησαν και οι τρεις με μιαν παραδειγματικήν αγαθότητα.

— Ακοῦστε, αγαπητοί κύριοι! τους είπα. Μετά δύο λεπτά πρόκειται να σας αφήσω. Σας ίκετεύω μόνον να με απαλλάξετε από το τελευταίον κατάπλασμα, με το όποιον περιποιήθηκε τον φίλον σας' είναι τόσον περιττόν...

Και έφυγα, χωρίς να είμαι βέβαιος ότι θα είσ ακουσθῶ.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΤΑ ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ

"Εν τυπογραφικόν στοιχείον και τί δεν κάμνει! Έκφράζει τας μεγαλυτέρας αληθείας. Έγραφα: Οι νεώτεροι ποιηταί μας επιζητούν δια παντός τρόπον την δόξαν. Και ο τυπογράφος έστοιχειοθέτησε: την λ ό ξ α ν.

"Εγραφα: "Ο Γάλλος ποιητής εις το ποίημά του L'ame ψάλλει τον έρωτα. "Αλλ' ο στοιχειοθέτης αφήρεσε μιαν πλευράν του m έγινε n, και έκτοτε ή ψυχήόγκανίζει.

"Εγραφα:

"Ο ποιητής εις το ποίημά του οε"Υμνος της "Αθηνάς"... Και ο τυπογράφος προεξοφλών την εντύπωσιν του αναγνώστου, έτύπωσε: "Ο ὕ π ν ο ς της "Αθηνάς!

"Εγραφα:

«Πόνου κραυγή ήκούσθη».

Και έτυπώθη: "Ορου κραυγή ήκούσθη.

Δ. Κ.